

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Quid Christus in Cruce doceat ac damnet. I. Doctrina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

tuâ. Veni ad illam, quiesce in illa, occupa illam, & posside tanquam tuam; quia tu creâsti eam: absolve in ea opus, quod incepisti in cruce.

O Mater DEI sanctissima, fidelis socia æumnarum Domini! tu vides, quanto labore me quæsiverit: fac ne in vanum laboraverit. Merear tua intercessione, ut sine omni divisione dignetur in me vivere sua divina Majestas, & ego in eo. O Curia cælestis, quæ didicisti à Domino diligere peccatores, ac festum celebras in conversione cujuslibet eorum: juva me, ut convertar totus ad eum amandum, & me crucifigendum semper in ipso, & pro ipso. Amen.

Quid Christus in Cruce doceat ac damnet.

I.

*Lux divina
veritates
revelat.*

Lux divina, quæ illuminas animas positas in tenebris & obscuritate mortis: lux, quæ illuminabas cæcum Tobiam, quando captus tua pulchritudine elucidabat puritatem animæ suæ, & in te collocabat omnem spem suam: lux, quæ inter irrisiones & latrones, neque solis eclipsi, neque malitia inimicorum, neque injuriis ullis potuisti obrui & abscondi: lux, quæ resplendens cum æterna & divina sapientia, revelas veritates occultas, detegis errores vitæ humanæ, ac certam viam ostendis in cælum, teque cognosci facis ab his, qui te crucifixerunt, & confiteri latronem, qui te blasphemârat, & agnoscere à petris, quæ scissæ sunt, & à Patre æterno, cujus obedientiâ moreris. Mitte, ô lux divina, radios tuos super hoc cæcum & ignarum cor; ut videat, quæ damnes in cruce, & quæ doceas probesque; & inflamma congelatam hanc animam amore divinæ sapientiæ tuæ, & odio eorum, quæ improbas, ac studio imitandi, quæ doces & mandas.

*Damnat
fundamenta
vitæ hu
mana*

I DOCTRINA.

II. Fundamenta vitæ mundanæ, & infelicia fulcra operum ejus, quæ recedunt ab hoc superno bono crucifixo, sunt (sicut ait Scriptura divina) apostatare, & subducere se ab obedientia, & à charitate debita DEO: concupiscentia & amor cranis

ac

ac bonorum temporalium : superbia & vanitas, quâ dimisso Deo, fonte aquæ vivæ, mergimur amoris carnis & rerum terrenarum, superbi, tumidi, præsumptuosi, ac si aliquid essemus, cum nihil simus; & amamus nos ipsos plus, quàm Deum, qui est summus thesaurus, suprema felicitas, ac solus dignus amari. Et nos omnes, filii Adæ, incedimus hoc modo, recedentes à Deo, donec perveniamus ad hunc Judicem crucifixum, tam corrupti, lacerati, perdit, & alieni ab eo, quod in ipso cernimus, quàm ipse, qui clarissima lux est, videt in nobis. Hæc omnia damnat Filius Dei vivi, Magister cælestis, usque ad crucem, in qua pendet, plenus ærumnis, patiendo, amando, moriendo. Tacendo clamat, sine voce maledicit, abjicit, & evertit hæc fundamenta vitæ mundanæ, & omnia mala in ipsis fundata. Et incipiendo à superbia vitæ, quam damnat, bene videmus, quod ille, cum esset æqualis Patri, amore miseræ animæ nostræ, & omnium peccatorum, se humiliaverit, & subjecerit his, qui volebant eum vincere, ferire, calumniari, addicere, crucifigere, necare. Cum esset ipse pretium gloriæ, honor Patris æterni, Majestas divina, quam omnes adoramus, fecit se vermiculum terræ, opprobrium hominum, & ipsam abjectionem, & ludibrium plebis. Quid ergo nos præsumimus cernentes hunc Dominum ita constitutum? cum sua majestas voluerit à suis inimicis irrideri suam divinitatem, & veritatem, suam humanitatem, opera, innocentissimam vitam & purissimam doctrinam contemni, quantum possent; quis apud eum locus erit superbis? Eo modo, quo videmus illum in cruce, regnavit, obtinuit bona gloriæ, ostendit, quanti faciat humiles, & quàm oderit superbiam.

O humillime J E S U, humilia hanc superbiam: veniat Spiritus tuus divinus in hoc miserum cor, & consumat in me radicem ^{Superbia} superbiam, quæ mecum nata, crevit, & semper incedit mecum, ^{nobiscum} que miscet omnibus rebus; etiam quando loquor tecum, stat ad ^{nata} latus. Fac, Domine, virtutem tuam in me, & confunde hanc superbiam. Da mihi perfectum & cordiale odium mei ipsius, & omnium rerum, quæ possunt esse causa superbiam, & intimum amorem sanctæ humilitatis, contemptus, injuriarum & irrisorum, ut merear esse tuus discipulus, & amans eorum, quæ tu amas,

T t t

imitator

imitator ejus, quod in cruce me doces, & osor superbiæ, quam detestaris.

II. DOCTRINA.

*Obedientia
humilitatis
filia.*

III. Hæc humilitas Christum fecit tam obedientem suo Patri æterno, ut ex obedientia, & ejus amore mortem tam ignominiosam subiret in cruce. Docuit hoc modo, quanti velit affirmari obedientiam, & legem suam, quam vult etiam cum impensa honoris, sanguinis & vitæ servari; & omnia ei contraria reprobari, ut pestem & venenum animæ. Ostendit etiam, se non recepturum eos, qui afferunt excusationem, vel prætextum contra suam legem; & qui alio modo volunt eam servare, quam præscriptum sit: omnes enim hos falli ac decipi. O nos infelices! quantum invenit expiandum & sanandum in animabus nostris pretiosus hic sanguis! quam levi de causa præterimus leges Domini! quantò pluris facimus spurcas nostras delicias, quam illam! plus valet apud nos lex mundi, quam probant homines, & quid illi dicturi sint de nobis, quam obedientia suæ sanctissimæ legis. Quantùm decipitur mundus, quem sequimur!

O misericors Domine, trahe ad te totum cor meum, nec sine me pergere, ut hactenus. Redeo ad obedientiam tuam: præsens meum votum est, vivere semper subditum voluntati tuæ, & pati potiùs mille mortes, quam te offendere. Recipe, Domine, hanc animam, neque permitte me ampliùs recedere ab hac voluntate, quam mihi largiris. Amore tui, Domine, renuntio legibus mundi in perpetuum, & omnibus, quæ contra tuam voluntatem admisi, de quibus ex toto corde doleo. Dimitte mihi illa, Domine, virtute plagarum istarum, & perfectè subjice me tuæ obedientiæ. O mi Redemptor, fac vim omnibus animabus cum amore, quem exhibes, & omnes obedientiæ tuæ subige. O si omnes, quotquot sumus in mundo, essemus in ovili & mandrâ tuâ, ut audiremus omnes vocem tuam, & sequeremur te divinum nostrum pastorem! ô amor, qui potes omnia, accendere, dilatare, inflamma omnes animas: destrue inobedientiæ legis tuæ: subige ista corda; & fac mancipia tuæ bonitatis & pulchritudinis.

III. DO.